Ч. 197. Субота 16 (3) вересня 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Скликане Ради державної. — Димісия кабінету Феєрваріґо. — Справа Ціґанія. — З Росиї. — В справі норвеґско-шведскої униї. — З Япониї.

Урядова Wiener Zeitung оголосила рескрипт цісарский, скликуючий Раду державну на день 26 вересня с. р.

Угорщина має знов сподівану „несподіванку“. Зненавиджений зовсім несправедливо кабінет бар. Феєрваріґо подав ся до димісиї а урядова ґазета угорска оголошує: Єго Вел. Король рішенем з дня 12 с. м. приняв димісию цілого кабінету угорского а рівночасно й розпорядив, що дотеперішні міністри мають вести свою чинність й дальше аж до дальшого розпорядженя. Що стало ся, що кабінет бар. Феєрваріґо, зліплений з так великим трудом, нараз уступає мало що не в хвили, коли постановив не уступити і з цілою силою форсувати загальне право виборче? Ще сьвіжо в памяти бесіда міністра Крістоффі'ґо, в котрій він промавляв за загальним правом виборчим і доказував, що лиш оно зможе усунути теперішних верховодів. Мабуть не може бути сумніву, що до уступленя угорского правительства причинило ся також і австрийске, котре зі взгляду на відносини в Австриї мусіло противитись заведеню на Угорщині загального права виборчого; але здає ся, що до того уступленя причинила ся ще й якась друга обставина. Віденьска Zeit доносить іменно: Проводир угорскої партиї народної ґр. Іван Зічі, котрому барон Феєрварі звірив ся з своєю проґрамою, повідомив о єї змісті Архікнязя Франца Фердинанда і просив єго, щоби підчас маневрів скористав з нагоди і спонукав Цісаря, щоби не затвердив проґрами бар Феєрваріґо. Архікнязь так і зробив і просив Цісаря, щоби ще раз взяв під розвагу проґраму Феєрваріґо.

Справа Ціґанія і єго брошури о Гоґенцоллернах робить щораз більшу сензацию, але здає ся, що то лиш якесь велике циганьство; не знати ще лиш, хто єго викликав. Один із сотрудників ґазети „Pesti Hirlap“, котра єсть орґаном Банффі'ґо (а при котрій був сотрудником також Ціґаний) якийсь Лякатош зізнав оногди під присягою, що він був сьвідком розмови бар. Банффі'ґо з Ціґанім ще в перших днях липня. Ціґаний представляв Банффі'му, котрий єсть проводиром протестантів на Угорщині, що в інтересі протестантів треба навязати з Гоґенцоллернами якусь звязь. На то відповів єму Банффі: Не говоріть а ділайте! Тоді взяв ся Ціґаній писати згадану брошуру а Банффі поручив єму, щоби брошура була на 16 липня готова, коли бар. Феєрварі мав бути в Ішль на авдиєнциї у Цісаря. Тепер ще доносять з Будапешту, що той сам Лякатош зізнав вчера, що єму обіцювано 4000 корон, добру посаду, щоби намовив Ціґанія звалити вину на Банффі'ґо. Лякатош старав ся наклонити єго до зізнаня в тім дусї перед судиєю слідчим і прирік єму, що поможе єму втечи. Ціґаній не хотів однак на то пристати. Дальше зізнав Лякатош, що до фальшивих зізнань наклонив єго журналїст Таріян, але з чиєго припорученя Таріян ділав, того він не може сказати.

Здає ся щораз більше, як коли-б в Росиї заносило ся було на велику революцию і лиш мабуть заключенє мира тому перешкодило. Ворохобня на Кавказі, затоплений корабель з оружєм на фіньских водах, викрите складів оружия і муніциї у Варшаві, заговір в Одесі — то все чей ознаки великих приготовлень революцийних. З того всего держить ся ще лиш революция на Кавказі, котра здаєсь прибрала таки дійстно грізні розміри. Ось найновійша вість з Тифліса: Ціла управа міста подала ся до димісиї, щоби в той спосіб запротестувати против надужитя войска при втихомирюваню демонстраций в день 11-го с. м. Також підприємства промислові, трамвай і богато робітників

Стара Яґна.

Із шведского — Зельми Ляґерлеф.

Дрібним, тьопаючим кроком ішла гірскою стежкою якась стара жінка. Лице єї було бліде і вяле, але не погане або поморщене. Мала на собі довгий плащ, а на голові вовняний рубець. В руці несла молитовник, а в хусточці галузку васильку.

Мала свою хатину там високо на полонині, де вже не росте віяка деревина. Она стояла саме край широкого ожеледця, котрий суне свою ледову струю з вершка гори, вкритої снігом, аж далеко в долину. Так жила старенька сама одна. Всї, що були близькі єї серцю, вже давно повмирали.

То була неділя і она ходила до церкви. Але коли так вертала, стало їй чогось дуже важко на серци. Пан-отець говорили о смерти і о засуджених на вічні муки; то єї зворушило. Нараз пригадала собі, що коли ще була дитиною, чула, як то бувало оповідали, що богато грішників мучить ся на вічній студени на вершку гори понад єї хатою. Пригадувала собі одну казку по другій о тих грішних душечках, що ходять по ожеледцях і котрими гонить студений як лїд вітер.

Їй стало нараз чогось дуже лячно тої гори і погадала собі, як то страшенно високо стоїть там на горі єї хатина. А що, як би ті неви димі духи, що там ходять, зійшли з ожеледців?

А она самісенька одна!

На то слово самісенька стала она ще сумнійша. Ось взяв єї той сум, що не давав їй спокою через ціле єї житє.

Преці то таки дуже гірко жити так здалека від всїх людий.

— Стара Яґно — відозвала ся она таки в голос сама до себе, бо так вже була навикла до того в своїй самоті — сидиш тут на горі в своїй хатині і прядеш та прядеш. Мусиш гарувати цїлими днями, щобись з голоду не згинула. А чи кому з того якась радість, що ти жиєш на сьвіті? Чи хтось може рад з того, стара Яґно?

— Коби ще хтось із твоїх свояків жив, якось би то було! Коби ти жила близше села, то може й знайшлись би якість приятелї. Ти така бідна, що не можеш собі держати нї пса нї кітки, але преці міг би у тебе заночувати бодай який жебрак. Не треба було тобі, стара Яґно, мешкати так далеко від дороги. Колись хоч однїсенький раз могла подорожному, котрого жарить спрага, подати хоч водиці напити ся; знала бись, що хтось має якийсь хосен з тебе!

Она зітхнула і подумала собі, що коли-б померла, то анї тота ґаздиня, що все давала їй прясти, не пожалувала би за нею. Правда, що она старала ся по совісти зробити свою роботу, але було богато таких, котрі би то ще лїпше зробили.

Таки направду розплакала ся, коли подумала собі, що навіть пан-отцеви, котрий єї через тілько лїт видів все на тім самім місци у церкві, було би може й байдуже, що она все ще там стоїть, чи вже єї нема.

— Я так як би й не жила — сказала она сама до себе. — Ніхто про мене й не спитає. Все одно, хоч би менї й покласти ся та вже більше не встати. Вже таки й замерзла в тій студени і самоті. Серце в менї замерзло.

— Ой так то так — сказала она, бо аж тепер добре розговорила ся — коби лиш тут хтось був, кому би мене потреба, то знайшло би ся ще тепле серце у Яґни. Але що-ж менї діяти, чи робити панчохи для диких кіз, чи бобакам стелити постіль?

— То тобі кажу — сказала она і підняла руку до неба — мусиш менї конче дати щось до роботи, бо як нї, то положу ся і вже більше не встану.

В тій хвили надійшов проти неї на стежці якийсь поважний, високого росту чернець. Приступив до неї, бо видів, що она чогось засумована, а она розповіла єму весь свій смуток. Сказала, що серце зачинає їй ледом ставати, і зробить ся з неї такий дух, як котрийсь із тих, що ходять по ожеледцях, скоро Бог не спошле їй когось, для кого би она могла жити.

— Та у Бога все то можливо — сказав їй на то чернець.

— А хиба-ж не видиш, що навіть і сам Бог не має тут на горі сили? — спитала єго стара Яґна. Тут нема більше нічого, як лиш студена і пустісенька пустиня.

Виходили чим раз висше на полонину. Мягенький мох вкривав камінні плити, краєм стежинки росли гіркі ростини з рапавим листем; полонина з дебрами і з'убочами та поля-

працюючих у всіляких заведенях застановили на один день роботу на знак жалоби з тої самої причини. Революцийні комітети видали в численних примірниках відозви взиваючі до повстаня. Ґубернатор з Єлисаветполя телеґрафував до ґен. Шірінкіна, щоби сейчас прислав войско зі взгляду на дуже грізне положене в місті і окрузі. Нові віддїли войска вислано також до Баку, де жителї, що позістали без працї, домагають ся усуненя татарских аґентів полїцийних, котрі фальшивими денунцияциями причинили ся до того, що доми мирних жителїв острілювано. Комісия зібрана для успокоєня жителїв не може нічого вдіяти. Вірмени, що виїхали з Баку за границю, розповідають, що то первістно власти полїцийні підбунтували Татарів против Вірмен і довели до різнї в Баку і других містах.

Скандинавскі переговори в Керльштадтї розбили ся і норвеґскі делеґати вернули до Християнїї. До угоди не прийшло головно задля того, що Шведи домагали ся, щоби Норвежці розвалили всї норвеґскі кріпости вздовж шведско-норвеґскої границї, на що Норвежці не хотїли пристати. Зачувати, що норвеґске правительство покликало резервістів з 10 лїт і обсадило цїлу границю.

З Токіо доносять, що в днях 12 і 13 с. м. були великі розрухи в Йокогамі. Товпа людий переважно робітників підпалила вісїм кіосків полїцийних і розвалила їх. То само зроблено з численними домами урядників та з великими маґазинами. Над раном наспіло 400 вояків з Токіо, котрі обсадили консулят і великі маґазини, а також резервоари з нафтою; 600 Росиян із Сахалїна, котрі стоять під дозором полїциї, мусїли боронити ся з оружием в руці. По стороні полїциї було трох тяжко ранених а 37 легко.

Новинки.

Львів, дня 15 вересня 1905.

— Є. Е. н. Намістник ґр. Андрій Потоцкий вертає нинї поспішним поїздом о 2 год. по полудни з Відня до Львова.

— Ц. к. краєва Рада шкільна іменувала заступниками учителїв в ґімназиях: Ник. Качкеновича-Билиньского і Мих. Ґаєвского в Ярославі, кс. Тадея Олейничака і Прон. Шефнера для филїї V ґімн. у Львові, Вол. Бирчака в II ґімн. у Львові, Йос. Крена в Дрогобичи, Фр. Сервина і Марка Ґотфріда в Самборі, Мар. Мацеєвича в Стрию, Едв. Райтера в Бережанах, Бол. Цїхоцкого і Ст. Вербера в Бучачи: — перенесла заст. учит: Романа Лисяка з Ряшева до филїї V ґімн. у Львові, др. Перем. Мончевского з Ярослава до филїї V ґімн. у Львові, Йос. Кихузиньского зі Стрия до Самбора, Здисл. Вілюша зі Львова до Ряшева і Плят. Лушиньского з Бережан до I ґімн. в Станиславові. — Ц. к. Краєва Рада шкільна іменувала заступниками учителїв в учит. семинарях: Фр. Бжиского, учителя з Замарстинова і Мар. Хруслиньского, учителя з Сокаля в Сокали а Мих. Марковского зі Львова в Тарнові; — перенесла Йос. Новацкого заст. уч. в I ґімн. в Тернополи до женьскої учит. семинариї в Перемишли.

— Похорон бл. п. о. Онуфрія Лепкого, бувшого катехита при ґімназиї Франц Йосифа у Львові, відбув ся передвчера при участи так руской як і польскої публики. Похорон вів митрат о. Білецкий а над могилою промовляли о. Юрик і ученик Гошовский по руски, а рад. Томашевский і ученик Фішер по польски. Над самим гробом довершив відправу Впреосьв. Митрополит Шептицкий.

— Огнї. З Тернополя доносять, що тамтої ночи погоріло село Цебрів тарнопільского повіта. Огонь лютив ся цїлу ніч. Вигоріло майже цїле велике і богате село. Ратунок був неможливий з причини соломяних дахів та недостатку води. Шкода виносить сотки тисячів; чи нема жертв в людях, покищо не звістно.

— Нещастна пригода з оружием. З Бохнї доносять: Ученик III кл. тутешної ґімназиї, Ів. Завадский, застрілив ся вчера случайно в Цїковицях під Бохнию, де мешкав у вітця. Чистив він імовірно рушницю, не знаючи, що набита. Коли случайно порушив курок, рушниця вппалила і набій розторощив хлопцеви голову.

— Самоубийство. В лїску за школою кадетскою у Львові відобрав собі житє 18-лїтний Ів. Мельник, паробок на фільварку Ів. С., замешкалого при ул. Вулецкій ч. 22. Причиною самоубийства після здогаду службодавця має бути то, що Мельник, дурноватий хлопець, эдержавши візване до суду карного яко сьвідок, гадав що єсть о щось обжалований і з страху перед карою повісив ся.

— Землетрясенє в Італїї проявляє ся дальше майже щодень в ріжних сторонах, головно в провінциї Калябриї, але то тілько відгомон катастрофи, що вже минула. Для Калябриї землетрясенє явище взагалї дуже часте. Від кінця XVII віку до 1783 р. було там 25 землетрясень. Дня 5 лютого 1783 р. в околицях Реджіо, Козенца і Катанцаро землетрясенє тревало 100 секунд. За той час всї міста і села перемінили ся в розвалини, причім в самій Пізнї на 165.000 мешканців погибло 32.000 людий. Дня 28 марта того самого року землетрясенє повторило ся. Земля розступала ся, западали ся цїлі оселї, поля і лїси. Із щілин та пропастий видобувала ся вода, що утворила 50 великих і 165 малих озер. Підчас землетрясеня видобували ся з нутра землї предмети, що давнїйше западали ся. Людскі трупи лежали цїлими місяцями непогребані, бо край цїлком опустїв. Аж войско, вислане на місце катастрофи, погребало трупи. Лїтописець Роґа подає, що тодї погибло 40.000 людий, а жертвою пошести, яка зараз потім вибухла, стало 25.000 людий. В роках 1840, 1854, 1870 і 1894 землетрясеня повторили ся. З тої пори доми в Калябриї почали будувати з пруского муру після системи baraccato і тї доми в Монтелеоне та Піццо перебули тепер катастрофу щасливо. Метеорольоґи звертають увагу на факт, що сего року пятна на сонци дійшли до найбільших розмірів. Тї пятна, що творять ся наслїдком вибухів на сонци, впливають на маґнетизм землї і можуть викликати вибухи вульканів та вульканічні потрясения землї. Отже теперішне землетрясенє може стояти в звязи із сонїшними пятнами, тим більше що тепер пора maximum тих пятен, котра повторяє ся що $11^3/_4$ року.

† Померли: Александра Авдиковска, дочка бл. п. о. Івана, пароха в Оглядові, дня 8 с. м. в домі свого шурина о. Стоцкого в Оглядові; —

ми вкритими ледом і масою снїгу представила ся їх очам так поражаючою і так понурою, що їм аж як би щось на груди налягло. Аж ось чернець побачив хату старої Яґни саме під ожеледцею.

— То ти тут мешкаєш! — сказав вів. Ну, то ти не самотна, бо маєш тут досить товариства. Ану-ко подиви ся!

Чернець зложив показуючий і великий палець в колїсце і приложив єго старій до лївого ока та просив єї, щоби она подивила ся на гору. Але стара Яґна так напудила ся, що аж в зад подала ся і замкнула око.

— Коли там можна що видїти, то я того не хочу — відповіла стара Яґна. — Господь Бог нехай нас від того стереже і боронить! Тут вже й без того досить несамовито!

— Ну, то бувай здорова! — сказав чернець. — Другий раз вже не зможеш щось такого побачити.

Стару взяла цікавість, она отворила очи і глипнула на поля вкриті снїгом. Зразу не видїла нічого цікавого, але відтак стала добачати, що там на горі щось рушає ся. Видїла, як щось білого нїби іде проти білого. То, що она уважала за мраку і пару або за біло-синяву тїнь на ледї, то були громади грішних душ, що мучили ся у вічній студени.

Мала, стара Яґна не могла таки й рушити ся з місця і дрожала як лист трепети. Отже то таки правду розказували старі люди в своїх казках. Там на горі ходили померші в безконечній тривозї і муці. По найбільшій части мали они на собі щось довгого, білого, а всї були босі і простоволосі.

А було їх тут так богато, що нїхто би їх і не почислив. Чим довше дивила ся, тим більше їх показувало ся. Одні ступали з горда з піднесеними в гору головами, инші підходили близше, як коли-б танцювали по леду, але она видїла, як одні і другі сцибали собі ноги до крови об шпилї і канти леду.

Отже було зовсїм так, як каже ся в казках. Она видїла, як они безустанно горнули ся одні до других, мов би хотїли одні коло других загріти ся, але й зараз розлучали ся, налякавши ся смертельної студени, якою від них віяло. Здавало ся, наче би студінь там на горі від них виходила, як коли б то через них снїг не міг топити ся, а мрака була така студена, що аж щипала.

Але не всї рушали ся, деякі стояли мов би закостенїлі від студени і здавало ся, як би они стояли тут Господь знає вже кілько лїт, бо доокола них призбирала ся така маса снїгу і леду, що з неї було видко лиш горішну часть їх тїла.

Чим довше мала старуха дивила ся на то, тим ставала спокійнїйша. Страх єї покинув, але за то стало їй дуже жаль тих бідних, що так мучили ся.

Не переставали заводити, для покалїчених ніг не було спокою, бігали безустанно по леду, хоч він краяв, як би остра сталь.

А відтак, як они й мерзли!... так, що трясли ся цїлі і дзвонили зубами від студени. І тї, що були закаменїлі і тї що ще могли рушати ся, всї мерзли від тої студини, що пекла нїби огнем, щипала і різала тїло.

Було там богато молодих людий, молодців і дївчат. Але на їх синїм від морозу лици не видко було студени, здавало ся, мов би они грали ся, лиш вся веселість була мертва. Дзвонили зубами від студени, дрожали і кулили ся як старі, а босими ногами нїби шукали найострійші кусні леду, щоби на них стати.

Найбільший жаль брав єї від того, коли дивила на тих, що були примерзли до леду на ожеледи і на тих, що звисали із скалистих стін, мов би якісь великі каплицї.

Чернець взяв назад руку і стара Яґна не видїла вже нічого, лиш пусте снїгове поле. Денеде лежали порозкидані великі груди леду, але коло них не було закаменїлих духів. Синяве сьвітло на ожеледцях не походило від замерзлих в нїм тїл. Вітер гонив легенькими пласточками снїгу, але не духами.

Але она була таки певна того, що добре видїла, і спитала черця: Чи можна щось зробити для тих бідних грішних душ?

А він відповів: А коли-ж Господь любови заказав робити добре дїло, або дїло милосердия, коли заказав потїшати?

Сказавши то пішов собі, а стара Яґна зайшла у хату, щоби о тім подумати.

Цїлий вечер думала над тим, як би то помогти грішним душам, що ходять по ожеледцях. Не мала вже часу думати о своїй самотї.

На другий день пішла знов до села. Сьміяла ся і була зовсїм весела. Старість вже не була для неї тягаром.

— Померші — казала сама до себе — не дуже розпитують, чи у когось румяне лице і жваві ноги. Они бажають лиш того, щоби їх з теплим серцем згадувати. Але молоді не в силї о тім подумати. Таки так, як же помершим охороняти ся від безконечної студени смерти, коли старі не отворять їм свого серця?

Коли відтак зайшла до крамаря, накупила там богато сьвічок, а у якогось селянина замовила кілька фір дров, але щоби за то все заплатити, мусїла тепер в двоє тілько прясти що звичайно.

Під вечер, коли знову була дома, молила ся дуже і старала ся додати собі відваги сьпіваючи побожні піснї. Але відвага щораз більше єї опускала. А всеж-таки зробила так, як була собі постановила.

Постелила собі постїль в позадній комірчинї своєї хати а в передній наклала цїлий оберемок дерева на припічку і підпалила. У вікнї

Олена з Пісецких Березовска, жена пароха в Протесах, дня 7 с. м., в 28-ім році житя.

— Ц. к. статистична центральна комісия у Відни видає на основі переписи з 1900 року тепер перший раз обширний Gemeindelexikon (Лексикон громад). Сей твір буде обнимати 28 томів, а сам друк буде коштувати чверть міліона корон. Там будуть не лиш дати про населене кождої громади й місцевости, навіть найменшої, дати про поділ населеня після розговірної мови і віроісповіданя, але також число домашних зьвірят в кождій громаді, єї простір, поділ на ріллі, пасовиска, ліси, городи і т. и. При кождій громаді будуть подані також всї публичні інституциї, уряди державні, автономічні, всї товариства і т. д. Доси надруковано вісїм країв, а тепер приступлено до друку статистики Галичини.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць оповіщує, що в наслідок пожежи моста здержано весь рух на шляху Долина-Вигода аж до відкликаня.

Телеґрами.

Будапешт 15 вересня. При переповнених ґалериях розпочало ся нинї о під до 11 год. засїданє угорскої палати послів. Коли з'явив ся бар. Феєрварі, крикнула коалиция: Абцуґ! (Виноситись!) По залагодженю формальностий промовив Феєрварі і повідомив палату, що кабінет подав ся до димісиї. (Голоси: Добре стало ся!). Відтак відчитано рескрипт королївский відрочуючий палату аж до 10 жовтня. (Голоси: Не розійдемо ся!)

Будапешт 15 вересня. Міністер справ внутрішних Крістоффі вибраний вчера послом до парляменту в Боґшан.

Білград 15 вересня. Правительство поручило телеґрафічно сербскому послови в Константинополи запротестувати енерґічно против нападу турецких вояків і Арнаутів на сербску пограничну сторожу і з причини убитя сербского офіцира.

Петербург 15 вересня. Пяте засїданє окремої комісиї під проводом Сольского, котре відбуде ся завтра (в суботу), буде присьвячене виключно лиш справі признания свободи приватних зборів на основі явности.

Токіо 15 вересня. Підчас послїдних розрухів зранено загалом 338 урядників поліцийних; з публики згинуло 9 людий а 380 ранено.

Льондон, 15 вересня. З Токіо доносять, що вчера о 7 годині підписано в Шахедзи протокол в справі застановленя оружия. В цілій Манджуриї мають бути здержані воєнні кроки а межи обома арміями має бути установлена полоса, котр не вільноої переступити. О тім повідомлено всї корпуси армії. Застановленє оружия входить в житє найпізнїйше в полудне дня 16 с. м.

поклала дві сьвічки, а двері від надворку розтворила широко.

Відтак пішла і лягла спочивати.

Лежала потемки і надслухувала.

Таки чує, що хтось іде. Якось так, як би хтось зліз з ожеледця і звідтам ішов. Ніби сунув ногами і стогнав. Щось походило доокола хати, як би бояло ся зайти до неї. Стануло в углу хатчини і плаче як мала дитина.

Стара Яґна не могла видержати. Схопила ся з постелї і вибігла до передної комнатки та замкнула двері. Живому чоловікови годї таке видержати.

А на дворі коло хати хтось важко зітхнув і щось посунуло ся як би покалїченими, болючими ногами. Пішло дальше на гору, як би на ожеледець. Було ще чути, як хтось раз і другий заплакав, а відтак стало тихо.

Яґна мало не минула ся, так перепудила ся. Поганий же з тебе боягуз! — сказала она відтак сама до себе. — Дрова згорять тай дороге сьвітло. Мало би то все бути лиш для того, що ти так боїш ся?

Сказавши то, встала ще раз, розплакала ся зі страху, дзвонила зубами, дрожала на цілім тілї, але вийшла до передної комнати і отворила двері.

Поклала ся знову і чекала. Тепер вже не бояла ся, що прийдуть духи. Лежала і гризла ся лиш тим, що їх відстрашила, так, що они може вже не схотять знову вернути.

Та серед темноти почала кликати як за молодих лїт, коли пасла вівці.

Мої маленькі, ягнятка біленькі, ягняточка у горах збігайте ся до мене! З під скал і з ярів, збігайтесь до мене мої маленькі, ягнятка біленькі!

Тогди повіяло як би студеним вітром з гори і він завіяв ся аж у хату. Она вже не чула, щоби хтось ходив або зітхав, лиш звівав ся вітер коло угла хати і заходив до неї. І здавало ся, як би хтось заєдно шептав: Пс! Пс! Пс! — Не страш їх! Не страш їх! Не страш їх!

Стара Яґна почула ся дуже щасливою і спокійною. Зложила руки як до молитви і заснула.

На другий день здавало ся їй, як би їй то все снило ся. В передній комнаті все було по давному. Огонь вигорів і сьвітло також. У сьвічниках не лишило ся анї цяпинки лою.

Доки стара Яґна жила, все так робила. Пряла і чарувала, щоби через ніч міг огонь горіти. Та й була щаслива, бо знала, що хтось єї потребує.

Відтак прийшла одна недїля, коли не було єї видко в церкві на єї місци. Кількох селян пішло на гору до єї хати подивити ся, чи що їй не стало ся.

Она вже не жила, і они знесли єї тїло до села, щоби єї похоронити.

Коли слїдуючої недїлї складали єї в могилу, саме перед богослуженєм, ішло за тїлом лиш дуже маленько людий. Та й на нічиім лици не видко було смутку.

Але нараз, саме коли мали спускати домовину в могилу, з'явив ся на кладовищи високий поважний чернець, і показав рукою на вкриту снїгом полонину.

І ось побачили, що цїла полонина засьвітила ся червоним як грань сьвітлом, мов би від радости заяснїла, та що самою єї серединою заблисли малї жовтенькі поломіночки, як би горіючі сьвічки. А тих поломіночок було тілько, кілько сьвічок жертвувала померша за грішні душі.

Тогди сказали люди: Слава нехай буде Господу Богу! Та, по котрій тут нїхто не сумує, уміла преці там на горі серед великої самоти знайти собі приятелїв....

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1905.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.
	6·10	„ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8·05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	8·50	„ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.)
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
	11·55	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·15		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·45	„ Тухлї ($^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$), Сколього ($^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$
	4·32	„ Яворова
	5·00	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·15	„ Підволочиск, Гусятина, Заліщик (на Підз.)
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
		в ночи
	9·10	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·50	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	9·00	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	9·23	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·10	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	2·55	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	4·10	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	4·15	„ Кракова, Відня, Сянока
	4·20	„ Самбора, Хирова, Сянока
	5·50	„ Коломиї, Жидачева, Керешмезе
	5·58	„ Яворова
		в ночи
	6·25	До Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·30	„ Рави рускої
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·55	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·05	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·10	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·00		„ Підволочиск, Заліщик, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Потутор, Скали
2·50		„ Кракова, Відня, Хирова
2·51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Час середно-европейский єсть пізнїйший о 36 мінут від часу львівского. Звичайні білєти їзди як і всякі иньші білєти, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в міcтовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).